

werkelijkheid pas na den oordeelsdag van Jezus Christus zal komen; deze menschen waanden zich reeds in het eeuwig leven. Ze hadden allemaal het koninkrijkje van hun wijsheid, waarin ze over elkander naar hartelust konden heerschen. Ze waren volstrekt heer en meester op het terrein van Corinthe. Ze beschikten over alle dingen en rijkdommen, die ze maar wenschten. De handel en de cultuur stonden volkomen voor hen open; er was, om zoo te zeggen, geen terrein des levens, waarop hun invloed niet groot was. En daar waren ze niet zoo zuinig trots op. Want hoewel elk groepje zichzelf het beste vond, als het om de macht ging, wisten alle groepen de handen ineen te slaan en gezamenlijk wat te bereiken. Dan „verdroomden“ ze elkander, zooals ze ook allemaal door de HEIDENEN werden verdragen. Want geen heiden daacht eraan, om dezen christenen lastig te vallen. Waarom niet? Wel, OMDAT ZE TEN-SLOTTE PRECHES DEZELFDE LEVENSOPTATING HADDEN ALS DE HEIDENEN VAN CORINTHE. Zichzelf omhoog hijschen, om de anderen neer te trappen, dat is immers het levensprincipe van de wereld! Zoo leven ze in de wereld toch immers precies eender! Dan word je immers rijk en verzadigd, als je met de ellebogen weet te werken! Daar hangt toch heel het leven in deze wereld van aan elkander? En dat is toch het volle, bruisende leven, waarin je ook vandaag de pers en de radio en de film en heel de decadente cultuur tot je beschikking kunt hebben? Dan heb je een heerlijk leven, waarin je volkomen met je systeem terecht kunt. Je fundeert het een beetje vroom met een theorieetje van algemeene genade, en dat de kerk pluriform is, en je kostje is gekocht.

Jawel, zegt Paulus dan met bitter scherp sarcasme. Zonder ons, zonder Paulus en Apollos, dat is tenslotte: met verwerping van het u gepredikte evangelie, zijt ge dan zoo ver gekomen! Zonder ons hebt gij geheerscht, want wij, apostelen, zijn nog lang niet aan onzen oordeelsdag en aan ons eeuwig zalig leven toegekomen. Als jullie daar al zijn, dan zijt ge ons aardig voorbijgevoelen. Want WIJ hebben nog een heelen langen weg van voortgaande reformatie af te loopen, en wij zijn nog niet aan het toppunt van onze wijsheid toegekomen. Wij kennen nog maar ten deele, en daar hebben wij ons nog niet defaitistisch bij neergelegd, zeggende, dat er toch niets aan te veranderen is, en dat we alle groepjes maar bij elkander moeten brengen in een uitwendige eenheid. En WIJ kunnen het niet zoo best vinden met de wereld; wij hebben ons dan ook géén blijvende positie weten te verwerven. Wij zijn maar zwak, maar daar is één ding, dat wij weten: Niet wij zullen door onze krachtsinspanning en krachtenbundeling wat bereiken, maar in onze zwakheid zal Jezus Christus ZIJN KRACHT volbrengen. Want in onze zwakheid zal HIJ Zijn kerk en Zijn koninkrijk bouwen. En in onze zwakheid komt HIJ tot ZIJN oordeelsdag; en dan, in een nieuwen hemel en op de nieuwe aarde, waar het niet zoo'n decadente en corrupte boel is als in deze wereld van „christelijke“ en humanistische cultuur en beschaving, maar waar gerechtigheid zal wonen, daar zullen WIJ heerschen!

Maar wie den weg der voortgaande reformatie naar de Schriften wil bewaren, en slechts leven wil van ontvangen soevereine genade uit de prediking der kerk, die komt hier in deze samenleving in het strijperk, heelemaal onder aan de ladder. Boven aan de ladder zitten ze prinsheerlijk met hun eigen wijsheden en cultuurresultaten te pronken, en ze zien niet, dat

ze op den rand zitten van den krater van Gods oordeel. Maar onderaan, daar is de arena, en daar speelt zich af het drama van de onedelen en zwakken en verachten dezer wereld. Daar worstelen zij, die niet tevreden zijn geweest met bereikte resultaten, maar die verder wilden komen in bekeering en in heilighing des levens naar de leerinhouden van de Schriften. Daar strijden zij ten bloede toe, die geen „Paulus-denking“ houden met film en radio erbij, en die dan ook de massa niet op hun hand zullen krijgen, maar die de LEER van Paulus zuiver zoeken te bewaren, en die de KERK hoog willen houden, die Paulus in Europa mocht planten, en die weer serieus willen nemen, wat Paulus heeft GEPREDIKT, die dat weer serieus willen nemen voor het gansche leven. En als ze daar boven zitten te roemen in eigen wijsheid en eigen prestaties, dan hebben ze daar beneden ook hun roem. Dan zeggen ze daar in de kerk: al zulke roem is uitgesloten; en dan zeggen ze daar in de politiek en in het sociale leven: al zulke roem is uitgesloten. Wij roemen in vrije gunst alleen; en daarom blijven we bij geen enkele mijlpaal stilstaan, die daar lange den weg staat, maar jagen wij ernaar, of wij ook grijpen mochten het einde van den weg, want daartoe heeft Jezus Christus met Zijn leerinhouden ons gegrepen.

Maar daar beneden wordt het dan heel geen verheffend schouwspel. Dat wordt daar een strijd op leven en dood, die bovenal tegen den eigen ouden mensch gevoerd wordt, om toch maar het evangelie vast te houden. En de duivel zendt er al zijn trawanten op af, en er zullen doden vallen. Maar toch hebben ze in dat doodelijk strijperk ook hun roem. Deze roem, dat alle roem is uitgesloten, maar dat er in vrije gunst alleen maar roem is. Want wat zullen engelen en menschen dan aanschouwen? Pers en film en radio zullen luidkeels het overwinningslied der groepen-drijverij door de wereld laten schallen. Maar het is ééntjes te vroeg gejuicht. Want dan komt de oordeelsdag van Jezus Christus. En dan zullen de engelen en de hemelingen het bezingen, hoe in die worsteling ten doode toe Jezus Christus in de Zijnen, in de worsteling van Zijn slachschappen heeft getriumfeerd. En Paulus en de andere apostelen zullen dan de kerk van Jezus Christus voltooid zien en het hemelsch koninkrijk afgebouwd en als een eeuwig vrede-rijk neergelegd over heel de aarde. En dan zullen die arenastrijders ongehinderd heerschen.

Wij hebben als ouderlingen vandaag weer onze conferentie gehouden. En van een slotwoord wordt verwacht, dat het een opwekkend karakter zal dragen. Welnu dan, broeders, dan heb ik u maar één ding te zeggen: Verheft uzelf niet in groepen-drijverij boven hetgeen geschreven is in de Schriften. En vergaapt u niet aan wat de machtsconcentratie der vereenigde groepen-drijvers hier beneden weten te bereiken. Viert nu nog geen oordeelsdag en heerscht niet over de schapen, alsof het eeuwige leven reeds was aangebroken. Maar verwacht en haast u tot den oordeelsdag van Jezus Christus, als dwazen en zwakken en verachten om Christus' wil de slachtschaapken van Christus weidende met de leerinhouden van Paulus en al de apostelen en profeten. WANT WE ZIJN NOG NIET GEARRIVEERD; DE STRIJD IN DE ARENA OM DE KERK EN OM HET KONINKRIJK, DE STRIJD OM DE BEWARING VAN HET WOORD DES LEVENS GAAT VERDER.

J. F. DE WEGER.

Werkt uws zelfs zaligheid

Werkt uws zelfs zaligheid met vreeze en beven. Fil. 2:12b.

Als Paulus bovenstaande woorden aan de Filippijzen schrijft is hij voor hen geen onbekende. Hij zelf heeft hun het evangelie verkondigd. Hand. 16.

De meeste bewoners van Filippi hebben zich tegen het evangelie van Jezus Christus verzet. Maar de Heere opende het hart van Lydia, zoodat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd. Hand. 16:14. Ook de stokbewaarder — de cipier van de gevangenis — werd met al de zijnen gedoopt en hij verheugde zich, dat hij met al zijn huis aan God geloovig geworden was. Hand. 16:33, 34.

Er zullen nog wel anderen geweest zijn, die geloofd hebben in den Heere Jezus Christus en die door het geloof zalig geworden zijn. Hand. 16:31.

Ze waren aanvankelijk verlost. Ze vonden vergeving der zonden en eeuwig leven in Christus Jezus.

Sedert dien tijd zijn ze gehoorzaam geweest. Niet alleen zoolang Paulus bij hen was, maar ook in zijn afwezigheid. Fil. 2:12a.

De apostel vermaant hen nu om daarmee voort te gaan, om daarin te volharden.

Hij doet dat met deze woorden: „Werkt uw eigen zaligheid“.

De Nieuwe Vertaling zegt het zoo: „Blijft uw behoudenis bewerken“.

Het Grieksche woord dat met werken of bewerken vertaald is beteekent: afmaken, voltooien, tot een goed einde brengen.

God behandelt ons niet als automaten. Maar Hij schakelt ons in in Zijn verlossend werk. We zijn geheel afhankelijk, maar niet lijdelijk. Het heeft God behaagd ons op zulk een wijze te verlossen, dat wij onze eigen zaligheid mogen en moeten voltooien.

De bedoeling van onzen tekst wordt ons duidelijk als we letten op wat voorafgaat en wat volgt. Ik citeer enkele teksten:

Alleenlijk, wandelt waardiglijk het evangelie van Christus.

Staat in één geest, met één gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof des evangelies, 1:27.

Vervult mijn blijdschap, dat gij moogt eensgezind zijn, dezelfde liefde hebbende, van één gemoed en van één gevoelen zijnde.

Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de één den ander uitnemender dan zichzelf.

Dat gevoelen zij in u hetwelk ook in Christus Jezus was.

En dan volgt een schildering van den ootmoed en de vernedering van Jezus Christus. Die zichzelf vernederd heeft, gehoorzaam geworden tot den dood des kruises. Waarom God Hem verhoogd heeft, Hem een naam gevende boven allen naam, opdat in den naam van Jezus zich zou buigen alle knie dergenen, die in den hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn en alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere is tot heerlijkheid Gods des Vaders.

Beheerscht door Zijn genade en met Zijn gevoelen of gezindheid in hart en ziel, zullen we alle dingen doen zonder murmureeren en tegenspreken, opdat we onberispelijk en oprecht mogen zijn, kinderen Gods, onstraffelijk of onbesproken in 't midden van een krom en verdraaid geselschap, onder welke we schijnen als lichten in de wereld.

Paulus bedoelt met zijn vermaning tot het werken van onze zaligheid hetzelfde als wat Petrus zegt in deze woorden: Voegt bij uw geloof deugd en bij de deugd kennis en bij de kennis matigheid en bij de matigheid lijdzaamheid en bij de lijdzaamheid godzaligheid en bij de godzaligheid broederlijke liefde en bij de broederlijke liefde liefde jegens allen, 2 Petrus 1:5-7.

Wij zullen onze zaligheid voltooien met vreeze en beven.

Sommigen verstaan dit zoo, dat we elken dag ons met angst moeten afvragen of we wel zalig zullen worden. En deze angst verlamt velen zoo, dat ze aan het werken van hun zaligheid nooit toe komen.

Paulus heeft er niet aan gedacht deze angst bij z'n lezers te wekken.

Hij schrijft nergens, dat het een dubbeltje op z'n kant is of de geloovigen wel behouden zullen worden. Juist de brief aan de Filippijzen is vol van de blijdschap, die de kinderen Gods mogen hebben.

De Kantteekenaars van den Statenbijbel hebben den zin van vreeze en beven wel goed getroffen als zij schrijven: Met vreeze en beven: Dat is, met een nederig gevoelen van uzelf en met groote en kinderlijke zorgvuldigheid, vreezeende dat gij iets zoudt mogen doen of nalaten, waarmede gij God zoudt kunnen vertoornen, of dat ter zaligheid hinderlijk zou mogen zijn.

Ze verwijzen naar Ps. 2:11: Dient den HEERE met vreeze en verheugt u met beving. En naar Hebr. 12:28: Dient Gode welbehagiglijk met eerbied en godvruchtigheid. Want onze God is een verterend vuur. En naar 1 Petrus 1:17: Indien gij tot een Vader aanroept degenen die zonder aanneming des persoons oordeelt naar eens iegelijks werk, zoo wandelt in vreeze den tijd uwer inwonning.

We moeten niet als slaven beven voor de zweep van een tyran, maar we zullen als kinderen des Vaders bang zijn om van de wegen des HEEREN af te wijken, en we zullen er voor beven ook maar iets te doen, waardoor we Gods toorn over ons zouden halen.

Als een rechtgeerd kind z'n vader liefheeft, vertrouwt het op hem. Het voelt zich bij hem thuis. Het heeft het daar goed. Maar dan is het ook bang om iets te doen, dat vader boos maakt.

Zoo zullen wij met vreeze en beven zorgvuldig leven. Nauwlettend toezien, dat we den HEERE niet vertoornen. Als we iets deden wat den HEERE mishaagt dan klopt ons geweten en als we God vreezen dan kunnen we in het kwade niet doorgaan, maar dan belijden we met smart onze zonden. En dan worden we bang om het weer te doen. Dan wandelen we voorzichtig. Kappen liever de hand af die tot zonde verleidt, dan dat we Gods genade zouden moeten missen.

Trekken liever ons oog uit, dan onder Gods toorn te blijven voortgaan. Want Gods toorn is bitterder dan de dood en Zijn vriendelijk aangezicht meer dan het leven.

Er schijnen christenen te zijn, die meenen dat ze Gods toorn nooit meer te vreezen hebben. Ik heb ze wel ontmoet, die beweerden, dat ze nooit meer bang waren en ook niet hoefden zijn. Want sedert een bepaalden dag was het met hen in orde en nu kon hun nooit meer iets gebeuren.

Laten we maar oppassen voor zulke redeneeringen. De Schrift spreekt anders. Wij kunnen wel een redeneering opzetten en een systeem bouwen, waarin voor vreezen en beven geen plaats meer is. Maar dan deugt die redeneering niet en dat systeem kan geen ware rust geven.

Het is heerlijk als we gelooven in Jezus Christus, den eenigen Zaligmaker.

Dan hebben we in Hem alles wat tot onze redding noodig is.

Maar Want Als n nig chri lykheid anderen Dat l met de Dat h van all we lets We m terend Het uitzien als dit:

We h haar b tegen d dat zij wetense inlaat. Zoolu gelo o lang za kunnen g e l o messen wetense kooi ku maar ze een kee ringsdie

Niem pelijke gebruik men on andere studeer van Do meeste Dwaling „sterk om ker kerkelij noch de den tal ook dat sence v le e r slagen mogen denzelfd

Maar schap l regels a krioelde mige br geweest veel, da dings of die heeft ze bedreven doen be men, of tende Sc den, dan definiee schapp van de oorzaak punten toe aan kans ni en aan daar on in een w en even opvatting wederge strantsc „eigen

En, al bled var sterkt geloof t eerst in wetensch hebben mogen. Men h n a u w ander in wees op Ubink boek „D Kerk“ C Leerrege beginsel het gees te regee